

bij uw deur krijgt. Maar de man is suf en oud en moet veel lijden onder het verlies van zijn goed. Hij heeft de Reiger voor een appel en een ei gekocht ; het ding is zeer vervallen.

De Lowy onschadelijk ? Wouter vermoedde het anders, maar zei niets. Toch vroeg hij zich af, of hij zijn vader niet steunen moest...

— Ik kan niet, dacht hij, nu toch niet, zoolang Antonia daar is. Ik moet mijn woord houden. En ik weiger te gelooven, dat haar vader een misdadige is.

Agnetta wendde zich beleedigend af (blz. 36).

bedekte haar 't hoofd en de borst. Ze droeg een korf aan den arm. Maar de jonker herkende het gelaat van Antonia.

Ze zag hem ook. Ze glimlachte bijna onmerkbaar. In haar blik lag verstandhonding.

— Ze heeft volle vertrouwen in mij en zeker weet ze nog niet, hoe haar vader opgejaagd wordt; anders zou ze mij wel van verraad verdenken en hier niet zoo rustig stappen, dacht Wouter.

Zijn vader had het meisje niet opgemerkt...

Wouter voelde, dat hij verliefd was geworden op de schoone Antonia...

— Ik heb maar een ongelukkige reis gehad, sprak de schout. En de regeering zal niet tevreden zijn over mij.

— Maar wie kan nu met juistheid zeggen, of die voerman der huifkar de bewuste Isegrim was...

— Volgens mijn inlichtingen wel. Nu, hij is ons toch te vlug. Hij staat dan ook als buitengewoon sluw bekend. Wie weet, zit hij van avond toch niet in de boeien !

En vader en zoon gingen door de poort het stadje binnen... Plots ontroerde Wouter. In de straat ontmoette hij een dienstmeid... Zoo was ze gekleed.

Een grove doek be-

— Ik moet hier even in de woning van den burgemeester zijn, sprak de heer van Dillen. Ik kom dadelijk thuis.

Wouter aarzelde even... Dan keerde hij terug om een wijle met Antonia te spreken... Hij gehoorzaamde aan een drang van zijn hart.

Buiten de poort haalde hij haar in.

— Maar juffrouw toch, gij waagt te veel, zei hij.

Antonia lachte hem toe.

— Wel neen, sprak ze, mijnheer de Lowy staat hier bekend als een rustig mensch en nu ben ik zijn dienstmaagd. Wie zou er achterdocht krijgen, maar, al stoot ik u niet af, toch moogt ge dan niet, als voornaam jonker, met een eenvoudige dienstbode staan spreken.

— Ik wilde u waarschuwen...

— Is er gevaar? vroeg ze.

Plots verduisterde haar gelaat.

— Dreigt er iets mijn vader? hernam ze angstig...

Wouter wilde haar niet ongerust maken.

— Neen, neen, hernam hij, maar er is hier in 't ronde een sterke politie-macht...

Hij aarzelde even en vervolgde :

— Ook weet ik, dat er bevel is gegeven, om uw vader op te sporen... zoo hij tenminste Isegrim is.

— O, Hemel! dan is zijn verblijf in Vlaanderen zeker bekend!

— Er zijn veel bespieders...

Nu werd Wouter bevreesd... Antonia moest eens naar het huis van Kathelijne gaan, om haar vader te verwittigen; dan liep ze recht in de handen der schoutsdienaren. Hij moest zulks vermijden.

— Jonkvrouw, hernam hij, uw vader zal zeker al verder gereisd zijn. Men had zijn aanwezigheid bemerkt in de woning te Sint-Joris.

— O, heilige Maria...

— Durft gij er een eed op doen, dat mijn vader nog vrij is? vroeg ze.

— Ja!... Nu zijt gij ook gewaarschuwd. Wees dus niet overmoedig...

— Mijnheer, hoe kan ik u danken!

— Uw vader redde mij het leven... En ik beschouw deze waarschuwing als nog verbonden aan mijn belofte... Laat ik u nu niet langer ophouden...

Wouter maakte een buiging en keerde snel terug.

— O, in werkelijkheid konkel ik tegen mijn vader en tegen het gerecht. Ik mag niet verder op dien weg gaan, mompelde hij... God behoeft Antonia... en ook haar vader, al is het terwille van haar...

Wouter stapte vlug naar huis.

— Agneta zal mij die Antonia wel doen vergeten, zei hij bij zich zelf. En dat is het beste...

AGNETA.

Agneta van Ramsdijk woonde bij haar oom op een klein kasteel, tien minuten gaans van Nieuwpoort. Ze had met den edelman het middagmaal gebruikt, toen Fien, de jonge meid bezoek aankondigde.

— 't Is jonker Pol van Rooze, zei ze. Ik heb hem in de spreekkamer gelaten.

— Goed, zeg dat we komen, antwoordde baron van Ramsdijk.

En toen de dienstbode heen was, zei de oom :

— Agneta, gij zult hem moeten te woord staan, ik ga mijn noenslaapje doen... en dat sta ik voor niets of niemand af.

— Maar oom, zeg dan dat we verhinderd zijn jonker van Rooze te ontvangen.

— Dat kan nu niet meer ! En ik wil, dat hij ontvangen worde... gij weet dat wel...

— Oom, ik ben gevraagd bij Livina van Dillen...

— O, ge moogt gaan... en ge blijft tot vanavond; dat spaart een maal eten uit... En we moeten de schout te vriend houden, dat komt te pas in roerige tijden. En die Livina helpt u kleedjes maken... dat is zooveel geld gewonnen van naaisters. Ge behoeft jonker van Rooze niet lang te houden, anders moet er weer wijn geschonken worden ook en 't is zulk een dure tijd. Ga nu... begroet hem en laat hem merken, dat ge uit moet. Hij komt niet om mij, maar om u te zien...

Agneta weifelde nog even. De baron trok zijn scherp inhalig wezen in een norschen plooi. Het meisje kende dat verschijnsel, en ze wilde den ouden man niet boos maken.

Agneta ging dus naar de spreekkamer, tevens een kleinen wintertuin, aangelegd door den vorigen erfgenaam en nu zeer vervallen.

— Welk een geluk, u alleen te mogen ontmoeten, zei jonker Rooze, een diepe buiging makend.

— Mijn oom is verhinderd te komen, antwoordde Agneta... Ge zult ook mij verontschuldigen... ik moet uit.

— Naar de familie van Dillen, niet waar ?

— Inderdaad...

— Ja, ik ken de gewoonten... 't Is Woensdag... Juist daarom kom ik nog even... Zie Agneta, ge weet, wat ik voor u gevoel... en nu ben ik wat ongerust... Bij de familie van Dillen is de zoon teruggekeerd...

Agneta bloosde...

— Ik heb het vernomen, zei ze. Wouter is in goeden welstand van de reis weergekomen...

— O, ja, in de beste gezondheid en in aangenaam gezelschap.

— Hij was toch alleen...

— Toen hij bij zijn lieve ouders kwam... Ja, dat is best mogelijk! Maar ik heb hem ontmoet, eerst te Brugge in het hotel « Het wapen van Damme » en daar was hij zeer bevriend met een dienstmaagd, die toevallig de dochter is van zijn vaders politiemans Roger !

Agneta ontstelde, maar zei :

— Dat geloof ik niet !

— En gisteravond toen ik Nieuwpoort naderde, ontmoette ik hem nogmaals... en nu met dat meisje aan den arm. Hij heeft haar natuurlijk niet bij zijn ouders gebracht, maar op De Reiger als dienstbode geplaatst.

— Mijnheer van Rooze, ik vind het erg, wat gij van den broeder mijner

vriendin durft zeggen, sprak Agneta.

— Niets dan de waarheid en ik zou alles verzwijgen, ware het niet, dat ik u moet waarschuwen. Gij zult nu dien braven Wouter ontmoeten en u laten beïnvloeden door zijn woorden.

Agneta wendde zich beleedigend af.

— Mijnheer van Rooze, met welk recht bemoeit gij u met mijn gevoelens? vroeg ze.

— Het recht der liefde... Ge weet, hoe ik u bemin...

— Maar heb ik u niet gezegd, dat ik vooreerst geen beslissing kan nemen.

— Ja, wel, maar de omstandigheden zijn thans veranderd...

— En waardoor !

— Wel, de komst van den schoutszoon ! Dat maakt mij ongerust. Hij komt uit den vreemde, zal veel gezien hebben en veel vertellen... en veel liegen... en dat alles maakt indruk op meisjes, Dan zijt ge zeer bevriend met zijn zuster.

— Jonker Pol, ge verbaast me !

— Ik schijn wat grof, niet waar?

— Inderdaad...

— Kan ik het helpen ? Ik zou Wouter van Dillen wel kunnen haten... Het is niet goed... het hoort zoo niet, ik weet het, maar ge moest mijn onrust gevoelen.

— Is het wel, daarom Wouter van Dillen voor te stellen als een belager van een dienstmeisje ?

— Ik heb de waarheid gezegd, niets dan de waarheid. En ik ben overtuigd, dat hij partij trekt van de omstandigheid, dat Roger, de vader van dat meisje, in dienst is van den schout.

— En gij hebt hen samen gezien ?

— Ja, Agneta ! Ik durf het onder eede verklaren... Ze liepen arm in arm over den weg... En te Brugge zag ik, hoe Wouter van Dillen het meisje verlokte... De waarheid zeggen is geen kwaadsprekerij... En ik acht het mijn plicht u te waarschuwen. Ge weet, hoe innig ik u bemin...

— Jonker van Rooze, ge zoudt daarover niet meer spreken, tot ik me overpeinsd heb...

— Kan ik mijn hart aan banden leggen ?... Het gevoel wordt soms sterker dan een belofte... O, wanneer zal ik uit uw mond het woord mogen vernemen, dat me zoo gelukkig zal maken... Vergeef het me Agneta, zoo ik u verstoord heb... Het is louter bezorgdheid en ongerustheid...

Het meisje keek naar den grond en antwoordde niet.

— Ik zal u niet langer ophouden, hernam de bezoeker... Ik heb mijn boodschap verricht...

Hij nam Agneta's hand en kuste die... En met een hoofsche buiging vertrok hij. Buiten mompelde Pol van Rooze :

— Zie zoo... dat is gedaan... In haar hart is de twijfel... Ha, gisteravond bewees Wouter van Dillen, de een of andere dame een dienst en ik heb er prachtig partij van getrokken... en zal het nog doen. Hij krijgt de schoone Agneta en haar duiten niet... En is de lieve Roza verdwenen, want zij zal naar mij luisteren, dan geeft Agneta de schuld aan Wouter. Zij zal dat natuur-

hij wel vernemen in het huis van den schout, waar Roger zijn jammerklachten zal doen hooren... 't Is slim overlegd van me.

En ja, bij Agneta was er twijfel... Wouter kon in den vreemde veranderd zijn. Hij was lang weg geweest...

Ze had Pol van Rooze afgescheept met een ontwijkend antwoord, toen hij haar zijn liefde verklaarde en invloed won bij haar oom. Ze wilde tijd winnen tot den terugkeer van Wouter, voor wien er innige genegenheid was in haar gemoed.

Nu bevond hij zich te Nieuwpoort. Zijn zuster Livina had het haar dien morgen vlug gemeld met een briefje... Ze zou hem zien... Maar 't eerste bericht, dat ze dan over hem hoorde was een ongunstig...

Wouter zou de eer belagen van een eenvoudig meisje, de dochter van een der dienaren zijns vaders.

— Neen, 't kan niet zijn, ik mag het niet gelooven, mompelde Agneta, terwijl ze zich kleepte...

En toch, Pol van Rooze had zoo beslist gesproken en durfde zijn woorden met een eed bevestigen...

Agneta dacht daarover en zei bij zich zelf :

— Pol is anders toch een eerzame, oprechte jonker. Ieder eert en prijst hem. Hij zal toch niet wetens en willens een valsche getuigenis afleggen. Maar hij kan zich vergist hebben... En ja... Wouter is lang weg geweest en kan een losbol geworden zijn.

Het nieuws had het blijde vooruitzicht op het bezoek toch getemperd...

DE GEVANGENE.

Na het noenmaal ging Wouter van Dillen even met zijn vader mee naar de gevangenis. De schout moest er zijn en de zoon wilde toch eens den roover zien, voor wien de bandieten uit het bosch hem gijzelaar hadden willen stellen.

Terwijl de heer van Dillen met den bestuurder sprak, bracht de cipier Wouter naar een cel. Daar zat een oude man met verward grijs haar en langen baard... Maar zijn gelaat had toch iets goedigs...

— Komt gij mij bekijken als een soort wild dier ? vroeg hij aan Wouter.

— Neen man, dat is de bedoeling niet... Mijn nieuwsgierigheid heeft een andere reden...

— Mij uithooren, zeker ! Ik zeg toch niets. Ik verraad de mannen niet, die toch meest door wanhoop tot een leven afgedwaald zijn, dat ik in mijn hart moet veroordeelen.

— Ge hebt dus berouw ?

— Die kwestie zal ik met den geestelijke en niet met een knaap als gij bespreken ! Gij zijt jong... en wie weet, waar gij nog terecht komt. Het leven kan zonderling loopen.

Er was iets sympathieks in de stem, dat Wouter aantrok.

— Wel vriendschap, zei hij, 't heeft weinig gescheeld of ik zat ook gevangen... maar niet door het gerecht... Uw vrienden hadden het op mij gemunt.

En Wouter vertelde in 't kort de aanranding van den vorigen avond.

— Mijn makkers hadden dat niet moeten doen, hernam de grijsaard. Maar kwaamt gij van Brugge ?

— Ja.

— O, is het dan waar, wat ik hier van cipiers haarde, dat men ginder de bruine Mariette heeft verbrand ?

— Dat is gebeurd.

— O, Jozef-Maria... wat een vreeselijke misdaad ! God straffe de moordenaars. al zijn het getabberde heeren... En ook verhaalde men, dat een Jacqueline gevangen was genomen?...

Wouter luisterde met belangstelling.

— Neen, dat is niet waar, zei hij.

— Weet ge 't zeker ?

— Mariette heeft wel om een Jacqueline geroepen, maar niemand kent dat meisje...

— God zij gedankt !

— Kent gij die Jacqueline dan ?

— Vraag niet verder, jonker ! Ik ben u dankbaar voor uw inlichtingen... Arme Mariette !

— Was ze familie van u ?

— Vraag niet verder, herhaal ik u ! O, God straffe de moordenaars... Mariette op den brandstapel ! Zij heeft zeker lang geleden.

— Neen, ze was spoedig dood...

— Dan is God haar nog genadig geweest !

De cipier had zich even verwijderd. Wouter naderde wat meer en fluisterde :

— Zeg aan niemand, dat ge die Jacqueline kent. Ze wordt opgespoord... En wee haar, als men ze vangt ! Moest men vernemen dat gij haar kent, men zou u op de pijnbank tot bekentenissen brengen.

— O, al scheurde men mij 't lichaam open, ik zou niet spreken... Liever verpletterde ik mijn hoofd daar tegen den muur... Jonker, gij ziet er een rechtschapen man uit. Uw waarschuwing was onnoodig, maar toch dank ik u voor uwe goede bedoeling.

— En gij zijt van voornamer afkomst, dan ge nu schijnt, hernam Wouter.

— Afkomst... och ! wat is dat alles ! Ik heb gedwaald. Mijn dagen zijn geteld. Ze zullen me hier wel aan den galg hangen. Ik ben blijde, dat gij aan de roovers ontsnapt zijt. Voor mij behoeft niemand meer te lijden... En ik walg van het leven. Moge God mijn ziel genadig zijn en hen beschermen, voor wie ik nu nog bid, al heb ik zelve genoeg voor mijn eigen schuld te bidden.

Wouter gevoelde medelijden met den ouden man.

— Mariette is dood, vervolgde de gevangene op somberen toon. Zij een heks, de stille, brave ziel, die menigeen wel heeft gedaan... En van de honderden, die haar liefdadigheid kwamen inroepen, is niemand voor haar komen getuigen ! Zoo is de wereld...

— Ge hebt dus Mariette goed gekend...

— Mijn hemel, of ik haar gekend heb !

De tranen stroomden hem over de wangen...

— Maar vraag me niets meer, hernam de gevangene. Ik moet mijn gemoed sluiten... voor anderen... Tot wie ik zou willen spreken, zijn ver van hier... God geve, dat ze in den vreemde, vertoeven en er blijven ! In Vlaanderen slaat men thans al te gemakkelijk de schavotten op en richt men harteeloos brandstapels aan.

— Ge bedoelt thans toch niet de roovers...

— De roovers ! Och, dat ik ooit met hen in aanraking kwam ! Maar er zijn ook goede kerels onder ! En wat heeft hen daar gevoerd ! O, de vervloekte oorlogen ! Vriend, laat me nu alleen... Ik zal niets meer openbaren... ik heb misschien al te veel gezegd. Voor mij is het niets... maar anderen... O, God, bescherm hen !

Getroffen ging Wouter heen. Hij wachtte dan op zijn vader.

— Neen, die grijsaard is geen gewone bandiet, mompelde hij. En Jacqueline bestaat dus. De gevangene weet er meer van, maar ik zal mij wel wachten zulks aan vader mee te zeggen. Ik mag niet meewerken tot de vervolging van ongelukkigen.

De schout verscheen na eenigen tijd.

— Wouter, sprak hij, ik moet naar Veurne. Zeg aan moeder, dat ik pas van avond thuis kom.

— Hebt ge weer een spoor van Isegrim gezien ?

— Ja... Ik hoop, dat we den kerel toch zullen vatten...

— Wouter wenschte het tegendeel. Hij begaf zich naar huis. Straks kwam Agneta... Hij was verlangend haar te zien... al dacht hij weer zoo sterk aan Antonia.

HET BEZOEK.

Baron van Ramsdijk had zijn noenslaapje geeindigd.

— Dat heeft mij goed gedaan, zei hij tot Agneta, die op zijn ontwaken gewacht had, om te vertrekken. Een mensch zou den heelen Winter maar moeten slapen, juist als de vleermuizen ! O, wat een geld zouden wij dan besparen. Maar Agneta toch, waarom doet gij nu dat schoon kleed aan... 't Is dooiweer en vuil op straat...

— Oom, het is het eenige voegzame dat ik bezit... Ik kan toch niet have-loos bij de familie van Dillen verschijnen.

— Ge weet, dat ik in een heel jaar geen kleed meer voor u koop !

Agneta had voortdurend strijd te voeren tegen de gierigheid van haar oom, die zelfs over haar erfdeel meester speelde, als ware het zijn fortuin.

Fien, de jonge meid was in de kamer gekomen en had de woorden gehoord. Ze was een zeer vranke deerne, die hier met een sluwe berekening diende. Ze had het plan den ouden heer zoo in haar netten te spannen, dat ze zijn vrouw zou worden en de meesteres van zijn geld.

— Maar mijnheer sprak ze nu...

— Mijnheer... baron ben ik ! snauwde van Ramsdijk.

— Wel, baron dan, zoudt ge nu willen, dat jonkvrouw Agneta als een soort vogelverschrikker bij mijnheer van Dillen kwam, als de zoon uit een ver land teruggekeerd is. Ik heb het vanmorgen van den bakker gehoord.

Agneta bloosde en keek wat angstig naar haar oom.

— Is het waar ? vroeg deze.

— Ja, Wouter is thuis.

— Is hij rijk weer gekomen ?

— Oom, hoe zou ik dat weten !

— Informeer er naar ! Zorg, dat ge het me vanavond kunt meedeelen.

— Maar oom, zulk een onbescheiden vraag.

— Hij zal het u gaarne vertellen. O, weet, dat ik den bruidegom wegen zal naar zijn goud.

De gierigaard ontzag zich niet deze, voor Agneta zoo vernederende woorden te uiten, in 't bijzijn der dienstmaagd.

— Kom wij gaan, sprak het meisje, zonder op die aanmerking te antwoorden.

— Blijf er eten ! hernam de baron. Dan behoeft ge het vanavond hier niet meer te doen. En als Wouter u laat kiezen uit geschenken, welke hij meegebracht heeft, neem dan niet het schoonste, maar het duurste, het meest waardevolle. Fien, wensch den jonker een welkome thuiskomst, dan krijgt gij zeker wat geld...

— Tot vanavond, groette Agneta...

— Ja... Denk er dus aan... we bereiden geen avondmaal ! riep van Ramsdijk haar nog na.

Agneta verliet de kamer. Wat een leven bij dien vrek, voor wien ze geen liefde kon voelen, al was het haar oom en voogd. Ze had zoo naar den terugkeer van Wouter verlangd, want misschien volgde dan haar huwelijk en de bevrijding uit haar somber huis... Doch... als Pol van Rooze nu eens de waarheid had gezegd ! Welk een ontgoocheling zou het zijn !

De dienstbode vergezelde Agneta tot aan de woning van den schout. Zulks was een gebruik bij meisjes uit de deftigen stand.

Livina zag haar vriendin naderen en opende reeds de deur, voor Agneta den klopper moest laten vallen.

— Kom vlug binnen, zei ze. Het is guur buiten... in de kamer hebben we een goed vuur, en ze kuste Agneta hartelijk...

Ze hielp haar mantel en kaper afdoen... en leidde jonkvrouw van Ramsdijk in het woonvertrek. En plots zag Agneta den teruggekeerde. Beiden bloosden... Maar Wouter zei dadelijk op vrijmoedigen toon :

— Dag Agneta... Wat vreugd u te zien.... Me dunkt, ik mag u na zoo'n lange scheiding wel een kus geven ?

En hij voegde de daad bij het woord.

Agneta werd nog rooder... en ze lachte verlegen. Doch ze moest Wouter bewonderen. Hij was nu een man geworden, kloek, knap van wezen, flink in houding en optreden. En jonker van Dillen op zijn beurt was getroffen door Agneta's schoonheid... Ja, ze had gewonnen in die jaren zijner afwezigheid. O, hij moest haar dadelijk veroveren en Pol van Rooze verwijderen. Maar Wouter wilde niet het middel gebruiken, dat zijn mededinger reeds aangewend had... Wat hij van dien lichtzinnigen kerel wist, zou hij voorloopig verdoeken houden.

Agneta moest plaats nemen bij den haard... Ze gevoelde zich vreemd te

A. HANS

De Heks van Nieuwpoort

Uitgaaf B. H. HANS, Contich.